

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 15 maja 2025 r.

Pozycja 136

POSTANOWIENIE

z dnia 5 grudnia 2024 r.

Sygn. akt Ts 95/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej T.K. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 17 § 2 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, ze zm.; dalej: p.p.s.a.) w związku z § 27 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta RP z 5 sierpnia 2015 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz. U. poz. 1177) w zakresie, w jakim „dopuszcza możliwość zmiany składu orzekającego” z art. 2, art. 7, art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r. zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284);
- 2) art. 73 § 1 w związku z art. 152 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, ze zm.)
 - w zakresie, w jakim „narusza prawo do rzetelnej i sprawiedliwej procedury przed organami władzy publicznej, gwarantuje stronie prawo do udziału w postępowaniu wznowieniowym i możliwość zapoznania się z aktami postępowania administracyjnego przed wydaniem orzeczenia”, z art. 2, art. 7, art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1 Konstytucji,
 - w zakresie, w jakim „ingeruje w ochronę prawną prawa własności”, z art. 21 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 1-3, art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji,
 - w zakresie, w jakim „ingeruje w prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji”, z art. 78 Konstytucji,
 - w zakresie, w jakim ingeruje „w prawo [każdego] do dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów”, z art. 51 ust. 3 Konstytucji;
- 3) art. 106 § 3, art. 106 § 5 w związku z art. 233 § 1 i 2 p.p.s.a.
 - w zakresie, w jakim „po wniesieniu skargi pozostawia do uznania sądu możliwość przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego, w sytuacji gdy stronie na etapie postępowania administracyjnego odmówiono dostępu do akt sprawy, a dopuszcza oddalenie skargi na podstawie art. 151 p.p.s.a.” z art. 2, art. 7, art. 31 ust. 3 Konstytucji,
 - w zakresie, w jakim „narusza prawo do sądu” z art. 45 ust. 1 Konstytucji,

– w zakresie, w jakim „umożliwia realizację praw[a] do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji” z art. 78 i art. 184 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 2 maja 2022 r. (data nadania) T.K. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wystąpił z żądaniem badania norm wskazanych w komparycji niniejszego postanowienia (z zastrzeżeniem, że art. 151 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi /Dz. U. Nr 153, poz. 1270, ze zm.; dalej: p.p.s.a./ należy traktować jako przepis związkowy z przepisami wskazanymi w punkcie 3 komparycji), na tle następującego stanu faktycznego.

Decyzją z 7 lipca 2017 r. (znak: [...]) Starosta B. zatwierdził projekt budowlany [...] sp. z o.o. i udzielił pozwolenia na budowę budynku handlowego z pylonem, parkingiem i infrastrukturą techniczną.

Skarżący, będący właścicielem działki sąsiedniej, obawiając się uciążliwości związanych z powyższą inwestycją, 9 października 2017 r. złożył wniosek o wznowienie postępowania w celu uchylenia ostatecznej decyzji z 7 lipca 2017 r., następnie 16 października uzupełnił powyższy wniosek, wnosząc również o wstrzymanie wykonania tej decyzji (zob. postanowienie Starosty B. z 25 października 2017 r., znak [...], s. 3).

Starosta B. decyzją z 16 października 2017 r. (znak: [...]) wznowił postępowanie zakończone decyzją z 7 lipca 2017 r.

26 października 2017 r. skarżący złożył wniosek o dostęp do akt sprawy i możliwość wykonania fotokopii. Decyzją z 30 października 2017 r. Starosta B. odmówił uchylenia swojej decyzji z 7 lipca 2017 r. (znak: [...]), a także odmówił skarżącemu uprawnienia do przejrzenia akt, wynikającego z art. 73 i 74 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735; dalej: k.p.a.), uznając, że skarżący nie jest stroną w prowadzonym postępowaniu administracyjnym. Skarżący nie uzyskał odrębnej decyzji odmawiającej dostępu do akt sprawy.

W wyniku odwołania skarżącego Wojewoda L. decyzją z 31 stycznia 2018 r. (znak: [...]) uchylił decyzję Starosty B. z 30 października 2017 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia, uznając, że nie można stwierdzić, by skarżący nie był stroną w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego oraz udzielenia pozwolenia na budowę. Od powyższej decyzji wniesiono dwa sprzeciwy. Wojewódzki Sąd Administracyjny w L. oddalił pierwszy sprzeciw wyrokiem z 6 września 2018 r. (sygn. akt [...]), a drugi sprzeciw odrzucił postanowieniem z 9 maja 2018 r. (sygn. akt [...]; za: Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, wyrok WSA w L. z 16 września 2021 r., sygn. akt [...]).

15 stycznia 2019 r. Starosta B. po raz drugi odmówił uchylenia w decyzji własnej z 7 lipca 2017 r. (znak: [...]). W wyniku zażalenia skarżącego decyzją z 17 maja 2019 r. Wojewoda L. uchylił decyzję Starosty B. z 15 stycznia 2019 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia (znak: [...]). Następnie 17 lipca 2020 r. Starosta B. po raz trzeci odmówił uchylenia pozwolenia na budowę zatwierdzonego decyzją z 7 lipca 2017 r. (znak: [...]).

W wyniku zażalenia Wojewoda L. decyzją z 14 grudnia 2020 r. (znak: [...]) uchylił decyzję Starosty B. z 17 lipca 2020 r., orzekł o wydaniu decyzji Starosty z 7 lipca 2017 r. w przedmiocie pozwolenia na budowę z naruszeniem prawa oraz odmówił jej uchylenia na podstawie art. 146 § 2 k.p.a.

Postanowieniem z 16 września 2021 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w L. oddalił skargę kasacyjną złożoną przez skarżącego (sygn. akt [...]).

Jak wynika z informacji powziętej przez Trybunał w trybie roboczym, od powyższego orzeczenia złożono skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Postanowieniem z 25 października 2017 r. (znak: [...]) Starosta B. odmówił wstrzymania wykonania własnej decyzji z 7 lipca 2017 r. z uwagi na brak prawdopodobieństwa jej uchylecia w wyniku wznowionego postępowania. Wojewoda L. postanowieniem z 30 stycznia 2018 r. (znak: [...]) utrzymał w mocy postanowienie Starosty B. z 25 października 2017 r.

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L. z 6 czerwca 2018 r. wyznaczono skład sędziowski na rozprawę 5 lipca 2018 r. Zarządzeniem z 13 sierpnia 2018 r. wyznaczono skład sędziowski na rozprawę 6 września 2018 r. Został on zmieniony 5 września 2018 r. z powodu nagłej nieobecności sędziego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w L. wyrokiem z 6 września 2018 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę złożoną na postanowienie Wojewody L. z 30 stycznia 2018 r.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 12 stycznia 2022 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę kasacyjną złożoną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Zarządzeniem z 27 czerwca 2023 r. sędzia Trybunału Konstytucyjnego wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez: doręczenie odpisu lub kopii poświadczonej za zgodność z oryginałem (z czterema kopiami) decyzji Starosty B. (znak: [...]) z: 7 lipca, 16 października, 30 października 2017 r., 15 stycznia 2019 r., 17 lipca 2020 r.; decyzji Wojewody L. z: 17 maja 2019 r., 14 grudnia 2020 r. (znak: [...]); postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z 16 września 2021 r. (sygn. akt [...]); wskazanie, w jaki sposób prawa i wolności skarżącego zostały naruszone przez zastosowanie w jego sprawie art. 152 § 1 k.p.a. oraz uzasadnienie powyższego zarzutu, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie; wyjaśnienie, czy zarzuty wskazane w punkcie 2 *petitum* skargi dotyczą także art. 151 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270; dalej: p.p.s.a.) oraz uzasadnienie powyższego zarzutu, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie; wskazanie, czy wydanie orzeczenia w przedmiocie nieobowiązującego art. 27 § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz. U. poz. 1177), tj. w brzmieniu zaskarżonym, jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych praw i wolności.

Skarżący w piśmie z 25 lipca odniósł się do powyższego zarządzenia.

Zdaniem skarżącego zaskarżony art. 17 § 2 p.p.s.a. nie obejmuje wszystkich koniecznych do uwzględnienia przesłanek do wyłączenia sędziego. Skarżący podnosi (s. 12 skargi), że zmiana składu sędziowskiego niezgodnie z prawem powinna skutkować wyłączeniem od udziału w wydaniu orzeczenia. W związku z tym, powyższe powinno być ujęte wśród przesłanek bezwzględnych wyłączenia sędziego w art. 18 lub 19 p.p.s.a. (s. 16 skargi), a w rezultacie – stanowić ustawową podstawę nieważności postępowania z art. 183 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

Skarżący uznał, że z art. 2 i art. 45 Konstytucji wynika prawo do sądu. Wyraził wątpliwość, czy zmiana składu orzekającego niezgodnie z przepisami mieści się w gwarantowanym konstytucyjnie standardzie prawa do bezstronnego sądu.

W przedmiocie zaskarżenia art. 73 § 1 w związku z art. 152 § 2 k.p.a. podniesiono, że gwarancja uczestnictwa strony w prowadzonym postępowaniu nie może być pozorna, co ma miejsce, jeżeli ograniczenia te nie są wystarczające dla zachowania zasady zaufania obywatela do państwa i zasady pewności prawa.

W zakresie naruszenia praw przez art. 106 § 3 i art. 106 § 5 w związku z art. 233 § 1 i 2 p.p.s.a. oraz w związku z art. 151 p.p.s.a. (jak uszczegółowiono w piśmie z 25 lipca 2023 r.) skarżący podniósł, że na etapie postępowania sądowoadministracyjnego powinien

mieć prawo do przedstawienia dowodów, których brak uniemożliwia prawidłową rekonstrukcję okoliczności sprawy. Uprawnienie strony zostało jego zdaniem ograniczone na etapie kontroli instancyjnej decyzji wydanej w jego sprawie przez brak możliwości zapoznania się przez niego ze zgromadzonym materiałem dowodowym, natomiast w postępowaniu sądowoadministracyjnym jest ograniczone fakultatywnym, nie zaś obowiązkowym przeprowadzeniem przez sąd postępowania dowodowego z dokumentów, gdy tylko jest to niezbędne do wyjaśnienia istotnych wątpliwości i nie powoduje nadmiernego przedłużenia postępowania w sprawie. Skarżący domaga się sprecyzowania normy tak, by zapewniała powyższe. Dodał, że działanie ustawodawcy należy uznać za zbyt formalistyczne i nie proporcjonalne do celu, któremu ma służyć.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia warunków wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

2. W skardze stwierdzono, że niezgodny z Konstytucją jest art. 17 § 2 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270; dalej: p.p.s.a.) w związku z § 27 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta RP z 5 sierpnia 2015 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz. U. poz. 1177; dalej: rozporządzenie Prezydenta RP) w zakresie, w jakim dopuszcza możliwość zmiany składu orzekającego.

2.1. Z uzasadnienia skargi wynikać powinno, jaka konkretna norma prawna wywieziona z powyższych przepisów została zastosowana w odniesieniu do skarżącego, a będąc niezgodną z określonymi standardami konstytucyjnymi – w jaki sposób naruszyła jego wolności lub prawa. Powyższego nie wyczerpuje argumentacja przedstawiona w pismach złożonych w sprawie do Trybunału, z których wynika jedynie, że sprzeczne z Konstytucją jest samo stworzenie sytuacji, która mogłaby wywoływać wątpliwości co do bezstronności sądu, zapewnić stronom postępowania pełne zaufanie do sądu i wydawanych przez niego orzeczeń.

2.2. Należy zauważyć, że w wyroku wskazanym jako orzeczenie ostateczne stwierdzono, iż zaskarżony art. 17 § 2 p.p.s.a. nie był podstawą wyznaczenia innego składu orzekającego w sprawie, jako że nastąpiło ono po odroczeniu rozprawy. Jak wskazał NSA w wyroku z 29 listopada 2011 r. (sygn. akt I OSK 703/11, Legalis nr 1720742), wyznaczenie innego składu po odroczeniu rozprawy, jak to miało miejsce, nie jest sytuacją opisaną w art. 17 § 2 p.p.s.a. Przepis ten dotyczy wypadku, gdy zostanie wyznaczony skład sądu na konkretny dzień, ale sprawa nie może być rozpoznana w tym składzie z przyczyn wskazanych w przepisie. Normuje on dwie różne sytuacje – niemożność orzekania przez wyznaczonego sędziego w danym dniu z przyczyn losowych, niezależnych, np. choroby, albo z powodu przeszkód prawnych, np. konieczności wyłączenia się od orzekania. Zmianę składu sądu na daną rozprawę przepis zatem dopuszcza, a jej konsekwencją nie jest nieważność postępowania, o której mowa w art. 271 pkt 1 p.p.s.a. Przeciwnie, niedokonanie zmiany składu sądu z powodu przeszkód prawnych może powodować tę nieważność. Jednak przepis ten, tj. art. 17 § 2 p.p.s.a., nie dotyczy sytuacji, jaka miała miejsce w sprawie, gdyż nie nastąpiła zmiana składu sądu wyznaczonego na dzień 26 października 2021 r. Skład, jaki został wyznaczony do roz-

poznania sprawy, rozpoznał ją i wydał wyrok. W sprawie nie miało zatem miejsca naruszenie przepisu, o którym mowa w art. 271 pkt 1 p.p.s.a.

2.3. Gdyby uznać, że zaskarżony art. 17 § 2 p.p.s.a. miał zastosowanie, to zgodnie z orzecznictwem administracyjnym, zmiana składu orzekającego dokonana z jego naruszeniem nie powoduje, że wyłoniony w ten sposób skład orzekający jest sprzeczny z przepisami prawa w rozumieniu art. 183 § 2 pkt 4 zdanie pierwsze p.p.s.a. Naruszenie reguł wyznaczania składu orzekającego określonych w powołanym art. 17 § 2 p.p.s.a. nie stanowi bowiem przyczyny nieważności postępowania (zob. m.in. postanowienie NSA z 16 września 2008 r., sygn. akt II OZ 917/08, Legalis nr 822717). W ocenie Trybunału Konstytucyjnego takie żądanie odnosi się do zaniechania ustawodawczego.

2.4. Skarżący jednocześnie wskazał, że jego zdaniem zmiana składu orzekającego niezgodnie z prawem mieści się w gwarantowanym konstytucyjnie standardzie prawa do bezstronnego sądu. Należy podnieść, że w systemie prawa przewidziano możliwość podniesienia zarzutu działania niezgodnie z prawem – w myśl z art. 174 p.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny rozpatruje skargi kasacyjne w zakresie naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a także prawa procesowego, jeśli jego uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Orzeczenie kasacyjne uchyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia sądowi pierwszej instancji, dla którego wykładnia prawa dokonana przez Naczelny Sąd Administracyjny jest wiążąca. Co więcej, sąd, któremu sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania, powinien rozpoznać ją ponownie w innym składzie (art. 185 § 2 p.p.s.a.). Niespełnienie tego warunku prowadzi do nieważności postępowania (art. 183 § 2 pkt 4 p.p.s.a.).

2.5. Skarżący złożył skargę kasacyjną, którą NSA oddalił wyrokiem z 12 stycznia 2022 r. (sygn. akt [...]). Oznacza to, że w jego sprawie sąd badał prawidłowość zastosowania przepisów zarówno materialnych, jak i procesowych i uznał, że nie zostały one naruszone. Skoro w sprawie skarżącego nie stwierdzono naruszenia przepisów prawa, na podstawie których dokonano ustalenia składu orzekającego – żądanie, by ustalenie składu orzekającego z naruszeniem prawa stało się podstawą do wzruszenia rozstrzygnięcia podjętego przez ten skład, ma charakter wniosku abstrakcyjnego, który leży poza granicami badania indywidualnego, określonymi dla skargi konstytucyjnej.

3. Zarzut niekonstytucyjności art. 73 § 1 w związku z art. 152 § 1 k.p.a. odnosi się do faktu, że na podstawie tych przepisów odmówiono skarżącemu prawa do udostępnienia akt oraz możliwości wykonania ich fotokopii.

3.1. Ze skargi konstytucyjnej wynika, że w powyższym zakresie w sprawie skarżącego przesądził Starosta B. decyzją z 30 października 2017 r. (znak: [...]). W piśmie tym odmówił uchylecia swojej decyzji z 7 lipca 2017 r., zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę oraz stwierdził, że zgodnie z art. 73 k.p.a. prawo do wglądu do akt sprawy, sporządzania z nich notatek, kopii oraz odpisów przysługuje jedynie stronie postępowania. W uzasadnieniu niniejszej decyzji wykazano zaś, że skarżący na etapie postępowania o wydanie pozwolenia na budowę nie był stroną postępowania.

Trybunał ustalił, że Wojewoda L. decyzją z 31 stycznia 2018 r. (znak: [...]) uchylił decyzję Starosty B. z 30 października 2017 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia, uznając, że nie można stwierdzić, by skarżący nie był stroną w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego oraz udzielenia pozwolenia na budowę. Od powyższej decyzji wniesiono dwa sprzeciwy. Wojewódzki Sąd Administracyjny w L. oddalił pierwszy

sprzeciw wyrokiem z 6 września 2018 r. (sygn. akt [...]), a drugi sprzeciw odrzucił postanowieniem z 9 maja 2018 r. (sygn. akt [...]; za: Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, wyrok WSA w L. z 16 września 2021 r., sygn. akt [...]). 15 stycznia 2019 r. Starosta B. po raz drugi odmówił uchylenia decyzji własnej z 7 lipca 2017 r. (znak: [...]). W wyniku zażalenia skarżącego decyzją z 17 maja 2019 r. Wojewoda L. uchylił decyzję Starosty B. z 15 stycznia 2019 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia. Następnie 17 lipca 2020 r. Starosta B. po raz trzeci odmówił uchylenia pozwolenia na budowę zatwierdzonego decyzją z 7 lipca 2017 r. (znak: [...]). W wyniku zażalenia Wojewoda L. decyzją z 14 grudnia 2020 r. (znak: [...]) uchylił decyzję Starosty B. z 17 lipca 2020 r., orzekł o wydaniu decyzji Starosty z 7 lipca 2017 r. w przedmiocie pozwolenia na budowę z naruszeniem prawa oraz odmówił jej uchylenia na podstawie art. 146 § 2 k.p.a. Postanowieniem z 16 września 2021 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną złożoną przez skarżącego (sygn. akt [...]). Zgodnie z ustaleniami, złożono skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego, gdzie sprawa czeka na wyznaczenie terminu rozprawy (sygn. akt [...]).

3.2. Powyższe oznacza, że do ewentualnego naruszenia przepisów Konstytucji przez art. 73 § 1 w związku z art. 152 § 1 k.p.a. nie doszło w postępowaniu zakończonym orzeczeniem wskazanym jako ostatecznie rozstrzygające w złożonej skardze konstytucyjnej, tj. wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 12 stycznia 2022 r. (sygn. akt [...]). Skoro odmowa umożliwienia stronie przeglądania akt sprawy, sporządzania z nich notatek, kopii i odpisów, uwierzytelnienia takich kopii i odpisów lub wydania uwierzytelnionych odpisów następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie (art. 74 § 2 k.p.a.) – należy przedstawić postanowienie kończące to postępowanie. W związku z brakiem tego dokumentu należało odmówić nadania biegu skardze konstytucyjnej we wskazanym zakresie na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 oraz art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK.

3.3. Na marginesie należało zauważyć, że ze złożonej skargi wywieść można, iż po otrzymaniu postanowienia Wojewody L. z 30 stycznia 2018 r. (znak: [...]) skarżący miał możliwość zapoznania się z aktami postępowania administracyjnego (zob. s. 32 skargi). Przy założeniu właściwego rozumienia treści skargi, należałoby uznać zarzuty skarżącego za bezzasadne i odmówić nadania biegu skardze w tym zakresie na podstawie art. 53 ust. 3 w związku z art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK.

4. W zakresie naruszenia praw przez art. 106 § 3 i art. 106 § 5 w związku z art. 233 § 1 i 2 oraz art. 151 p.p.s.a. skarżący podniósł, że na etapie postępowania sądowoadministracyjnego powinien mieć prawo do przedstawienia dowodów, których brak uniemożliwia prawidłową rekonstrukcję okoliczności sprawy. Uprawnienie strony zostało jego zdaniem ograniczone na etapie kontroli instancyjnej decyzji z uwagi na brak możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, natomiast w postępowaniu sądowoadministracyjnym jest ograniczone fakultatywnością przeprowadzenia dowodu przez sąd (s. 47 skargi). Zdaniem skarżącego powinien istnieć obowiązek przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego z dokumentów wówczas, gdyby było to niezbędne do wyjaśnienia istotnych wątpliwości i nie powodowało nadmiernego przedłużenia postępowania w sprawie, a stronie nie zagwarantowano tego na etapie postępowania administracyjnego. Skarżący domaga się sprecyzowania normy tak, by zapewniała powyższe.

4.1. Należy zauważyć, że część przedstawionej argumentacji nie odnosi się do treści art. 106 § 3 i art. 106 § 5 w związku z art. 233 § 1 i 2 i art. 151 p.p.s.a.

4.2. Trybunał podniósł następnie, że nałożenie na sąd obowiązku przeprowadzenia postępowania dowodowego z dokumentów wówczas, gdyby było to niezbędne do wyjaśnienia istotnych wątpliwości i nie powodowało nadmiernego przedłużenia postępowania w sprawie – nie zmieniłoby sytuacji prawnej skarżącego, gdyż konieczna konstatacja sędziego co do spełnienia powyższego warunku miałyby i tak charakter uznaniowy, jak miało to miejsce w postępowaniu, z którego wywodzi się złożona skarga konstytucyjna. Oznacza to, że żądanie jest *de facto* nie związane bezpośrednio z sytuacją skarżącego, a więc nie wyczerpuje wymogów skargi określonych w art. 79 Konstytucji i przepisach u.o.t.p.TK.

4.3. Mając na uwadze treść uzasadnienia, wątpliwości budzi, czy skarżący odnosi się do zaskarżonych norm prawnych, czy też w rzeczywistości do zastosowania przepisów w jego sprawie. Jak wielokrotnie stwierdzał Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie, samo posługiwanie się przez prawodawcę pojęciami niedookreślonymi, takimi jak „istotne wątpliwości” czy „nadmierne przedłużenie postępowania”, jest konieczne w systemie prawnym. Prawodawca nie narusza w ten sposób Konstytucji, lecz utrzymuje się w granicach konstytucyjnej swobody regulacji, nakładając przy tym na sąd obowiązek wypełnienia tych zwrotów treścią oraz rzetelnego uzasadnienia komunikowanego adresatom rozstrzygnięcia (zob. np. wyrok z 9 października 2007 r., sygn. SK 70/06, OTK ZU nr 9/A/2007, poz. 103).

5. Trybunał przypomina, że z art. 79 ust. 1 Konstytucji wynika, iż skarga przysługuje tylko w wypadku, gdy zostały naruszone wolności lub prawa określone w Konstytucji.

5.1. W związku z tym wskazany przez skarżącego art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r. zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) nie może stanowić wzorca kontroli w niniejszej sprawie (zob. m.in.: wyroki TK z 8 czerwca 1999 r., sygn. SK 12/98, OTK ZU nr 5/1999, poz. 96 i 7 maja 2002 r., sygn. SK 20/00, OTK ZU nr 3/A/2002, poz. 29 oraz postanowienia TK z 17 grudnia 2018 r., sygn. Ts 173/17, OTK ZU B/2019, poz. 59 i 27 lutego 2020 r., sygn. Ts 54/19, OTK ZU B/2020, poz. 254).

5.2. W orzecznictwie Trybunału wielokrotnie podnoszono, że wyrażona w art. 7 Konstytucji zasada legalizmu nie może być samodzielnym wzorcem kontroli przepisów zakwestionowanych w skardze konstytucyjnej.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.